

2. Комунікативно-когнітивні компетенції – знання, навички і здатність налагодження ефективних комунікацій з використанням соціальних мереж, засобів інтернету, комунікаційних технологій для розв’язання статистичних завдань, виконання проектів при здійсненні соціокультурної та професійної взаємодії з користувачами та респондентами, а також координація статистичної діяльності.

3. Технічні компетенції – вміння працювати з великими обсягами даних та інформаційними потоками, навички їх обробки та систематизації, а також автоматизованої презентації результатів статистичних досліджень.

4. Соціальні компетенції – готовність до обміну міжнародним досвідом у сфері проведення статистичних досліджень, емоційна стабільність, саморегулювання і старанність виконання професійних обов’язків в умовах широкого застосування ІКТ.

5. Аналітичні компетенції – формування вмінь і навиків аналізу економічних явищ з використанням ІКТ, встановлення закономірностей розвитку економічних та суспільних явищ.

Формування наведених базових компетенцій повинно бути частиною професійних та освітніх змін, які відбуваються в системі підготовки й освіти фахівців зі статистики. Опанування фахівцями-статистиками вказаними професійними компетенціями сприятиме ефективному виконанню професійних обов’язків, оперативній обробці великих масивів інформації за допомогою ІКТ, розвитку методології статистичних досліджень ринку та суспільно-економічних явищ.

Список використаних джерел

1. Карманов М. В., Ключкова Е. Н. Статистическая грамотность как важная составляющая подготовки кадров для цифровой экономики // Вопросы статистики. 2018. № 25(10). С. 78–83.

2. Матвейчук Л. О. Цифрова економіка: теоретичні аспекти // Вісник Запорізького національного університету. 2018. № 4 (40). С. 116–127.

ТРАНСФОРМАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕКОНОМІКИ В ЦИФРОВУ: ПРОБЛЕМИ, ПЕРЕВАГИ

Щирська Ольга Василівна,
кандидат економічних наук,
доцент кафедри аудиту та підприємництва,
Національна академія статистики, обліку та аудиту

Інтеграція України в європейський економічний простір ставить нові запити до впровадження цифрових технологій в усі сфери життя. Набувають актуальності питання впровадження на практиці спеціалізованих методів цифровізації з боку держави як регулятора економічної безпеки

господарювання суб'єктів. При цьому споживачами цифрових технологій виступають усі учасники ринку – держава, бізнес, громадяни. Засади розвитку цього напрямку визначені у Розпорядженні КМУ від 17.01.2018 р. № 67-р «Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації» [1] та проекти документа «Цифрова адженда України – 2020 («Цифровий порядок денний – 2020)» [2], розробленого за координації ГО «ХайТек Офіс Україна», ініціаторами якого виступили Степан Кубів, Олена Мініч, Андрій Бірюков (Міністерство економічного розвитку та торгівлі України).

Для розуміння проблемних питань та напрямів втілення цифровізації в життя, визначимо основні поняття. Цифровізація (з англ. digitalization) обумовлює впровадження цифрових технологій в усі сфери життя: взаємодії в громаді, бізнесі та на рівні держави; супроводжує побутові, фінансові, господарські операції; передбачає об'єднання фізичних та обчислювальних компонентів як перехід біологічних і фізичних систем у кібербіологічні та кіберфізичні (об'єднання компонентів). Зважаючи, що цифровізація є не метою, а лише інструментом забезпечення добробуту, комфорту та якості життя через якість та прискорення обробки інформаційних потоків, перехід діяльності з реального світу у світ віртуальний (онлайн) можна визначити як процес, що сприяє розвитку економіки України в цілому. Своєю чергою, це напряму вплине на підвищення продуктивності діяльності й опосередковано сприятиме економії часу, створенню нового попиту на нові товари й послуги, новій якості та цінності тощо. Як наслідок, цифровізація стане головним інструментом для досягнення стратегічної цілі України – збільшення ВВП у 8 разів, до 1 трлн дол. у 2030 р. та забезпечення рівня життя українців на рівні, вищому за середній показник у Європі [2].

Ключовими факторами (засобами) виробництва цифрова економіка вбачає цифрові дані, які надаються для обробки у числових, текстових тощо форматах. Використання такого інформаційного ресурсу дає змогу істотно підвищити ефективність, продуктивність, цінність послуг та товарів, суттєво скоротити час на їх обробку й насамкінець побудувати цифрове суспільство.

Незважаючи на ґрунтовні переваги цифровізації економічного простору, слід вказати і на низку перешкод що виникають на шляху її втілення, окреслених групою авторів Українського інституту майбутнього (*Ukrainian Institute for the Future*) [3]. Проблеми трансформації сучасної української економіки в цифрову можна згрупувати за такими напрямками:

1. Інституційні, або проблеми, генеровані на рівні державного забезпечення:
 - реалізація Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства (Цифрова адженда України) не забезпечена всебічним залученням державних установ, що спричиняє невідповідність інформаційних потоків та перешкоди своєчасності обробки баз даних;

– неузгодженість, а в деяких сферах діяльності – відсутність профільного законодавства потребам сьогодення (прогресивні розроблені законопроекти досі не розглянуті або перебувають на стадії впровадження);

– потреба імплементації світового досвіду та нормативних засад в економічне середовище України з урахуванням національних особливостей та чинного законодавства;

– незабезпеченість національних, регіональних, галузевих стратегій та програм розвитку засобами та ресурсами а також їх невідповідність цифровим можливостям.

2. Інфраструктурні, або проблеми технічного забезпечення відповідності глобальним викликам та потребам. Серед них:

– недостатній рівень покриття території країни цифровими інфраструктурами (для прикладу, мета ЄС до 2020Е покрити 100% території широкопasmовим доступом до Інтернету, в Україні цей показник складає близько 60%), що спричинено низьким рівнем технічного забезпечення та використанням застарілих засобів праці;

– відсутність окремих цифрових інфраструктур (для прикладу, інфраструктури Інтернету речей, електронної ідентифікації та довіри тощо), що обумовлено низьким рівнем попиту на користування спеціалізованими інструментами, питаннями зацікавленості споживачів та недостатністю досвіду у створенні та обслуговуванні таких мереж;

– нерівний, інколи відсутній доступ громадян до цифрових технологій (цифрові розриви), що визначено низьким рівнем «цифрової грамотності» населення, відсутністю достатнього рівня покриття території країни цифровими інфраструктурами та недостатнім рівнем життя (фінансової спроможності), зокрема окремих верст громадян країни.

3. Екосистемні, або проблеми, пов'язані з організаційними недоліками:

– відсутність мотиваційних заходів та програм з боку держави щодо стимулів та заохочень розвитку інноваційної економіки в країні;

– недосконалість інвестиційного ринку, відсутність стимулів та гарантій залучення на економічний простір України інвестиційного капіталу;

– застарілі методики викладання в освіті, незосередженість на STEM-освіті, soft skills та підприємницьких навичках, недосконалі моделі трансферу технологій, закріплення знань та умінь, неможливість забезпечення належного опанування теоретичної частини на практиці тощо.

Вищезазначена складова значною мірою спричинена відсутністю кваліфікованих кадрів для повноцінного розвитку цифрової економіки та цифровізації взагалі.

4. «Держава у смартфоні» – проблематика, зумовлена низьким рівнем автоматизації та цифровізації державних послуг:

– через відсутність розуміння потенційної вигоди від тотальної цифровізації та слабку мотивацію урядових установ;

- відсутність окремих цифрових інфраструктур (пов'язана з інфра-структурними проблемами);
- обмеженість доступу громадян до користування такою послугою.

Підсумовуючи результати опрацювання матеріалу, зазначимо що питання трансформації економіки країни в цифру можна визначити як процес, що сприяє розвитку економіки України в цілому. Окреслене питання охоплює багато взаємопов'язаних проблем та потребує ретельного подальшого наукового дослідження з позиції організаційних, методичних і практичних аспектів втілення його у життя.

Список використаних джерел

1. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації: Розпорядження КМУ від 17 січня 2018 р. №67-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-shvalennya-konceptsiyi-rozvitku-cifrovoyi-ekonomiki-ta-suspilstva-ukrayini-na-20182020-roki-ta-zatverdzhennya-planu-zahodiv-shodo-yiyi-realizaciyi>.

2. Цифрова адженда України – 2020 («Цифровий порядок денний» – 2020). Концептуальні засади. Проект. (версія 1.0). 2016. URL: <https://ucco.org.ua/uploads/files/58e78ee3c3922.pdf>

3. Український інститут майбутнього. Україна 2030E – країна з розвинутою цифровою економікою. URL: <https://strategy.uifuture.org/kraina-z-rozvinutoyu-cifrovoyu-ekonomikoyu.html>

УДОСКОНАЛЕННЯ СТАТИСТИЧНОГО ОБЛІКУ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЛІСОГОСПОДАРСЬКОГО СЕКТОРУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Щурик Михайло Васильович,
доктор економічних наук, професор, професор кафедри фінансів,
банківської справи та страхування,
Університет Короля Данила

Імплементация ринковоорієнтованої моделі господарювання у вітчизняному лісогосподарському секторі економіки потребує внесення адекватних змін у статистичний облік, статистичну звітність, яка подається суб'єктами господарювання до Державної служби статистики України. Йдеться, насамперед, про форму № 3-лг (річну) «Звіт про виробництво та реалізацію продукції лісового господарства, відтворення та захист лісів». Означену форму державної статистичної звітності подають у відповідні